

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 7.Pf.20.148/2024/5/II.

A felperes:

felperes (felperes címe)

A felperes képviselője:

Méhes és Horváth Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Horváth-Bondi Dániel ügyvéd; ügyvéd címe.)

Az alperesek:

I.r. alperes I. rendű (I. rendű alperes címe)

II.r. alperes II. rendű (II.r. alperes címe)

III.r. alperes III. rendű (III.r. alperes címe)

IV.r. alperes IV. rendű (III.r. alperes címe)

V.r. alperes V. rendű (V.r. alperes címe)

VI.r. alperes (VI.r. alperes címe)

Az alperesek képviselője:

Dr. Vámosi Zoltán ügyvéd (ügyvéd címe1) az I. rendű alperes képviseletében

Dr. Baumgartner Péter ügyvéd (ügyvéd címe2.) a III-IV. rendű alperesek képviseletében

név1 kamarai jogtanácsos (VI.r. alperes címe) a VI. rendű alperes képviselőjében

A per tárgya: tulajdonjog megállapítása

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 8.P.22.728/2021/51.

A fellebbezést benyújtó fél: felperes, I. rendű alperes

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgya tekintetében helybenhagyja, a perköltséggel kapcsolatos rendelkezését részben megváltoztatja, és a felperes által az I. rendű alperesnek fizetendő perköltség összegét 625.000 (Hatszázhuszonötezer) forintra felemeli.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 347.000 (Háromszáznegyvenhétezer) forint másodfokú perköltséget.

A meg nem fizetett 1.021.976 (Egymillió-huszonegyezer-kilencszázhetvenhat) forint fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a cím, természetben a Ingatlancím szám alatt található, 730 m² alapterületű, kivett lakóház, udvar megnevezésű ingatlan (a továbbiakban: ingatlan) az I., valamint a III. és IV. rendű alperesek közös tulajdonában áll. A III. rendű alperes a per folyamatban léte alatt megvásárolta a II. rendű alperes tulajdoni hányadát is. A telken két épület áll. Az I., a III. és IV. rendű alperesek, illetve a II. rendű alperes között 2009. augusztus 5. napján létrejött használati megosztás alapján a folyó-parthoz közelebbi telekrész és a rajta álló épület (a továbbiakban: perbeli épület) az I. rendű alperes, a lépcsős telek magasabban elhelyezkedő szintjére épült másik épület a hozzátartozó telekrésszel együtt jelenleg a III-IV. rendű alperesek kizárólagos használatában áll.

[2] Az I. rendű alperes 2008. november 25. napján egy éves időtartamra bérbe adta a felperes részére a perbeli épületet. A bérlet megszűnését követően a felperes 2010-től úgy lakta és használta azt tovább, hogy havonta 180.000 forintot fizetett az I. rendű alperesnek, mert megállapodás jött létre közöttük arra nézve, hogy az I. rendű alperes később értékesíteni fogja részére a tulajdoni hányadát.

[3] A felperes 2020 elején kezdeményezte is a szerződéskötést, az egyeztetések azonban nem vezettek eredményre és nem jött létre adásvételi szerződés a felperes és az I. rendű alperes között. A felperes 2020 tavaszán néhány hónapon belül a leromlott állapotú és életvitelszerű tartózkodásra egyre kevésbé alkalmas perbeli épületet jelentős mértékben és ráfordítás árán felújította és korszerűsítette, arra emeletet épített.

[4] A felperes végleges – leszállított – keresetében annak megállapítását kérte, hogy hozzáépítés folytán megszerezte az ingatlan 15855/73100 tulajdoni hányadát. Kérte, hogy a bíróság keresse meg az illetékes földhivatalt a tulajdonjogának hozzáépítés címén történő bejegyzése és az I. rendű alperes tulajdonjogának 22162/73100 részarányra, a III. rendű alperes tulajdonjogának 24668/73100 részarányra, míg a IV. rendű alperes tulajdonjogának 10415/73100 részarányra történő csökkentése érdekében. Kérte továbbá ennek tűrésére kötelezni az alpereseket.

[5] Keresetének indokolásában előadta, hogy 2010 elején előszerződést kötött az I. rendű alperessel, és abban is megállapodtak, hogy a végleges adásvételi szerződés megkötéséig birtokba lép és használja az ingatlant, továbbá megkezdje a vételár kifizetését havi 180.000 forintos részletekben. Ennek megfelelően 2020-ban végleges adásvételi szerződésnek kellett volna létrejönnie közöttük. A végleges adásvételi szerződés megkötése hiányában 2020 tavaszán kezdte meg a perbeli épület újjáépítését, amely 2020 nyarán befejeződött. A munkálatok ellen az alperesek nem tiltakoztak, annak költségét ő maga viselte. Erre tekintettel megállapítható, hogy a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 5:68. § (1) bekezdése alapján a hozzáépítés szabályai szerint ingatlan-nyilvántartáson kívül tulajdonjogot szerzett.

[6] Az I. rendű alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte.

[7] Ellenkérelmének indokolásában kifejtette, hogy a felperes valóban szeretne volna az ingatlan illetőségét megvásárolni, zajlott is egy alkufolyamat 2020 tavaszán, de adásvételi szerződés nem jött létre a felek között és az építkezés ellen még annak megkezdése előtt tiltakozott. A felperes ezt figyelmen kívül hagyva kezdett az építési munkálatokba. A felperes által a perbeli épületen végzett felújítás ezért rosszsziszemű ráépítésnek minősül a Ptk. 5:68. § (3) bekezdésére figyelemmel, amelyre a Ptk. 5:71. § (1) bekezdése alapján a túlépítés 5:29. §-ban írt szabályait kell alkalmazni. Vitatta továbbá, hogy az épület értéke növekedett volna. Perköltségét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: Ükr.) alapján mérlegeléssel kérte megállapítani azzal, hogy képviselője nem tartozik áfa körbe.

[8] A III-IV. rendű alperesek ellenkérelmükben azt kérték, hogy saját tulajdoni hányadukat a kereset teljesítése ne érintse.

[9] Az V-VI. rendű alperesek nem ellenezték a kereset teljesítését.

[10] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 100.000 forint, a III-IV. rendű alpereseknek egyetemlegesen 40.000 forint, az V. rendű alperesnek 20.000 forint perköltséget. Megállapította, hogy 1.500.000 forint illeték és a 309.100 forint szakértői díj az állam terhén marad. Az eljárást a felperes és a II. rendű alperes között megszüntette.

[11] Ítéletének indoklásában kifejtette, hogy 2010-ben az I. rendű alperesnek valóban szándékában állt ingatlanon fennálló illetőségének jövőbeni eladása, erre vonatkozó előszerződés azonban nem került elő a perben. Azt pedig a felperes sem vitatta, hogy végleges adásvételi szerződés nem jött közöttük létre. A meghallgatott tanú vallomása alapján megállapította, hogy 2020-ban az I. rendű alperes ilyen szerződést már nem is kívánt aláírni. A felperes az I. rendű alperes további anyagi igényeivel szembeesülve, e körülmények ismeretében kezdett hozzá a perbeli épület jelentős összegeket felemésztő felújításához. Rögzítette, hogy a felperes maga számolt be a perben az I. rendű alperes szándékának kiismerhetetlenségéről, hektikusságáról. Rámutatott, hogy a jóhiszeműség jogi értelemben nem csak egy helyzet felismerését jelenti, hanem az elvárhatóságot is abban az értelemben, hogy – az akár a változó – helyzet mibenlétét helyesen ismerje fel a jogalany. A felperes a más tulajdonában lévő ingatlanhoz épített, a kirendelt szakértő véleménye szerint jelentősen növelve ezzel annak értékét. A felperes tudati viszonyulása miatt azonban ez nem keletkeztethetett közös tulajdont a Ptk. 5:68. § (1) bekezdése alapján. A felperestől elvárható volt: gondoljon arra, hogy az általa megkezdett építkezés az I. rendű alperes tulajdonjogát sérteni fogja, azt pedig a felperes nem tudta egyértelműen bizonyítani, hogy az I. rendű alperestől engedélyt kapott volna az építkezés megkezdésére.

[12] A felperes rosszhiszeműségét illetően nem tulajdonított nagy jelentőséget a felek 2020. áprilisi e-mail váltásának. Sokkal inkább annak, hogy 2020 elejétől nem volt egyértelmű szándék az I. rendű alperes részéről az ingatlan illetőség értékesítésére. A felperes valójában az építkezéssel kívánta a maga számára kedvezőbb megoldás irányába terelni a felek viszonyát, mintegy kész helyzet elé állítva az I. rendű alperest. A tanúvallomások alapján úgy foglalt állást, hogy azokból nem lehet az I. rendű alperes tiltakozásának elkészttségére következtetni. Rámutatott továbbá, hogy az építkezés közös tulajdont eredményező jellegét a felperes saját tényelődása gyengítette, mert a felperes az építkezésbe csak a végleges szerződés létrejötte után kezdetett volna bele. Az azt megelőzően elkezdett építkezés jóhiszemű hozzáépítést nem valósíthat meg. A felperes rosszhiszemű hozzáépítést valósított meg, amely a túlépítés Ptk. 5:29. §-a szerinti, adott esetben alkalmazandó szabályai szerint közös tulajdont nem keletkeztet. Az alpereseknek járó ügyvédi munkadíj összegét az Ükr. 3. § (6) bekezdése alapján mérlegeléssel állapította meg.

[13] Az ítélet elleni fellebbezésében a felperes azt kérte, hogy annak megváltoztatásával a másodfokú bíróság adjon helyt a keresetének és marasztalja az alpereseket a perköltségében.

[14] Fellebbezésének indokolásában a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 369. § (1) bekezdésében, (3) bekezdés a), c) és e) pontjaiban, valamint (4) bekezdésében írt felülbírálati jogkör gyakorlását kérte. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a felek megállapodása körében hiányosan állapította meg, mert az I. rendű alperes elismerése és a felek közötti levélváltás alapján is egyértelműen megállapítható, hogy közöttük szóban már 2010-ben létrejött a megállapodás az ingatlan értékesítésére. A felek közötti egyeztetést illetően is hiányos tényállásból vont le az elsőfokú bíróság azt a téves következtetést, hogy az építkezése rosszhiszemű volt. Az I. rendű alperes ugyanis csak 2020 nyarán lépett vissza a szerződéstől, így annak meghíúsulása 2020. május végére, június elejére tehető, amikor az építkezés gyakorlatilag már befejeződött. Mindaddig bízhatott abban, hogy az I. rendű alperes a tulajdoni hányadát átruházza.

[15] Erre tekintettel éppen az I. rendű alperes magatartása rosszhiszemű. Ezért tévesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy 2020-tól az I. rendű alperes szándékait illetően nem volt bizonyosság. A körülmények alapján alappal bízhatott abban, hogy az ingatlan illetőség hamarosan a nevére fog kerülni, mert gyakorlatilag csak egy formáság, az ügylet „lepapírozása” maradt hátra. A perbeli épület állapota ugyanakkor indokolta a felújítást, amit ezért meg is kezdett. Alappal gondolta, hogy a saját ingatlanát építi, jogi ismeretek hiányában nem tudta, hogy az I. rendű alperes a megállapodás megkötése alól kihátrálhat. Téves az elsőfokú bíróság megállapítása, miszerint 2020 elejétől nem lehet egyértelműen és aggálytalanul állítani, hogy az I. rendű alperesnek szándékában állt volna a tulajdonviszonyok megváltoztatása. Ezzel szemben éppen az állapítható meg, hogy volt szándék az ingatlan eladására, ezért alappal bízhatott abban, hogy a tulajdonjogot megszerzi és a maga részére épít az ingatlanon. Nem igaz, hogy az építkezéssel akarta volna az I. rendű alperes szándékát befolyásolni.

[16] Az ítélet elleni fellebbezésében az I. rendű alperes annak megváltoztatását, és a felperes által fizetendő elsőfokú perköltség összegének 1.472.500 forintra való felemelését kérte.

[17] Fellebbezésének indokolásában kifejtette, hogy a pertárgy értéke a leszállított kereset alapján is 58.900.000 forint, ehhez képest az Ükr. alapján számítható ügyvédi munkadíj összege 2.945.000 forint. Előadta, hogy jogi képviselője számtalan beadványt írt, minden tárgyaláson és a helyszíni szemlén is jelen volt, több alkalommal megkísérelte a peren kívüli egyezség megkötését. Erre tekintettel a javára megítélt perköltséget a pertárgy érték alapján számítható összeg 50%-ára kérte felemelni az Ükr. 3. § (6) bekezdése alapján.

[18] Fellebbezési ellenkérelmében az I. rendű alperes – annak tartalma szerint – az elsőfokú ítélet helybenhagyását, és a felperes másodfokú perköltségben való marasztalását kérte azzal, hogy jogi képviselője nem tartozik áfa körbe.

[19] Ellenkérelmének indokolásában kifejtette, hogy a felperes 17. sorszámú jegyzőkönyv 4. oldalán rögzített saját nyilatkozata szerint 2020. április végén kezdte meg az építkezést, de ő már jóval ezt megelőzően és 2020. április 25. napján is tiltakozott az átalakítás ellen. A tetőcserét a régi Ptk. 431. § (1) bekezdése szerint határozatlan idejűvé átalakult bérleti szerződés 5. pontja szerint a felperes köteles volt elvégezni annak beázása miatt. Rögzítette, hogy a felek sem előszerződést, sem végleges adásvételi szerződést nem kötöttek, a felperes által ebben a körben előadottak minden alapot nélkülöznek. Ismételten hivatkozott a felperessel történt e-mail váltásra, amely egyértelműen bizonyítja az építkezés elleni tiltakozását.

[20] A felperes fellebbezése alaptalan, az I. rendű alperes fellebbezése részben megalapozott.

[21] A felperes a keresetét teljes egészében elutasító elsőfokú ítélet ellen a leszállított keresetének való helytadás érdekében fellebbezett, így annak nem volt a Pp. 358. § (5) bekezdése alapján – fellebbezés hiányában – jogerőre emelkedett rendelkezése. Erre tekintettel a másodfokú felülbírálat az elsőfokú ítélet egészére kiterjedt. E körben a Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítást a szükséges terjedelemben lefolytatta, a rendelkezésre álló bizonyítékokat okszerűen értékelte, a tényállást helyesen és hiánytalanul állapította meg. Az ebből levont jogi következtetésével és a per érdemében hozott döntésével is mindenben egyetértett, a perköltséggel kapcsolatos rendelkezéssel azonban nem. Erre, és a fellebbezésekben foglaltakra tekintettel a következőket emeli ki.

[22] A felperes a tulajdonjog megállapítása iránti keresetét a Ptk. 5:68. § (1) bekezdésére alapította. E rendelkezés szerint, ha valaki saját anyagával jóhiszeműen, a más tulajdonában levő épülethez hozzáépít és ezzel az ingatlan értékét jelentősen növeli, az építő és az épület tulajdonosa eltérő megállapodásának hiányában közös tulajdon keletkezik. Az egyes tulajdoni hányadok mértékét az egész ingatlan és a hozzáépített rész értékének a hozzáépítés befejezésének időpontja szerint meghatározott arányában kell megállapítani. A hozzáépítés törvényi tényállásának lényeges fogalmi elemei, hogy az építkezés jóhiszeműen, saját anyag felhasználásával történik egy más tulajdonában álló épületen, amelynek következtében jelentősen nő annak értéke, és a felek között nincs a hozzáépítést követő tulajdoni viszonyokra vonatkozó megállapodás. A perbeli esetben kizárólag az építkezés jelentős értéknövelő hatása és az képezte vita tárgyát, hogy a felperes jóhiszeműen végezte-e az építkezést.

[23] A szakvélemény beszerzését követően az építkezés jelentős értéknövelő hatása a fellebbezési eljárásban már nem volt vitatott.

[24] A felperes állításával szemben nincs jelentősége annak, hogy a felperes építkezését hozzávetőleg egy évtizeddel megelőző, az I. rendű alperes ingatlan illetőségének értékesítése

tárgyában létrejött megállapodás alapján az adásvételi szerződés megkötésével összefüggő egyeztetések 2020-ban pontosan mikor futottak zátonyra. A felperes építkezéssel kapcsolatos jóhiszemősége szempontjából ugyanis nem az bír jelentőséggel, hogy az adásvételi szerződés létrejöttében meddig bizakodhatott, hanem az, hogy az építkezést mikor engedélyezte az I. rendű alperes. Ebből következően a felperes alaptalanul állította a fellebbezésében, hogy hiányos az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás.

[25] A Pp. 369. § (3) bekezdés a) pontja szerinti felülbírálati jogkör gyakorlásának sem volt indoka, mert a rendelkezésre álló bizonyítékokat az elsőfokú bíróság nem értékelte okszerűtlenül. Logikus és észszerű következtetések útján állapította meg az ítéletben rögzített tényállás valamennyi elemét. A bizonyítékok értékelését a másodfokú bíróság akkor sem mérlegelhette volna felül, ha a felperes a fellebbezésében pontosan megjelöli, hogy milyen okból vagy szempontból tartja okszerűtlennek az elsőfokú bíróság ezirányú tevékenységét. A felperes nem fejtette ki a fellebbezésében azt sem, hogy az elsőfokú bíróság anyagi pervezetését milyen okból tartja hibásnak, és miért kéri a Pp. 369. § (4) bekezdése szerinti felülbírálati jogkör gyakorlását, és ilyen jellegű hibát a másodfokú bíróság sem észlelt. A Pp. 369. § (3) bekezdés e) pontja szerinti felülbírálati jogkör gyakorlásának szükségessége fel sem merülhetett, mert az elsőfokú bíróság minden releváns kérdésben tárgyalta és határozott.

[26] Alaptalanul hivatkozott a felperes a Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontja szerinti felülbírálati jogkör gyakorlásának szükségességére is, mert a megállapított tényállásból az elsőfokú bíróság a következők szerint helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes rosszhiszemű ráépítőnek minősül.

[27] A hozzáépítés jogintézményével összefüggésben a Ptk. 5:68. § (1) bekezdése nem definiálja a jóhiszemőség fogalmát. A per tárgyát képező építkezés idején hatályos Ptk. az 5:68. § (3) bekezdésének utaló szabálya folytán alkalmazandó, a rosszhiszemű ráépítés jogkövetkezményeit rendező 5:71. § (2) bekezdése kimondja, hogy rosszhiszemű a hozzáépítő, ha az építkezés megkezdése előtt tudta vagy a körülmények alapján tudnia kellett volna, hogy az építés a tulajdonos tulajdonjogát sérti. Lényeges, hogy a hozzáépítő rosszhiszemősége nem arra vonatkozik, hogy tudatában volt-e annak, hogy az épület más tulajdonát képezi (idegen), hanem arra, hogy ehhez az épülethez jogosulatlanul, a tulajdonos hozzájárulása hiányában épít hozzá.

[28] Mindemellett az adott esetben a felperes maga sem állította, hogy ő lett volna a perbeli épület tulajdonosa, a perben mindvégig arra hivatkozott, hogy adásvételi szerződést kívánt kötni az I. rendű alperessel a tulajdonjog megszerzése érdekében. A tudata átfogta azt, hogy nem ő a perbeli épület tulajdonosa és ezt a körülmények alapján nem is gondolhatta, mert érvényes tulajdonszerzési jogcímmel, a Ptk. 6:215. §-a szerinti írásba foglalt adásvételi szerződéssel, de még csak érvényes, a Ptk. 6:73. §-a szerinti ugyancsak írásba foglalt adásvételi előszerződéssel sem rendelkezett, tulajdonjoga az ingatlan-nyilvántartásba nem került, nem kerülhetett bejegyzésre. A felperes maga által is tudottan egy más tulajdonát képező épülethez épített hozzá.

[29] A perben fel sem merült, hogy a felperes az építkezés megkezdése előtt engedélyt kért és kapott volna arra az I. rendű alperestől. A keresetlevelében sem erre hivatkozott, hanem arra, hogy az előszerződésre és a felújítás szükségességére tekintettel kezdett bele az építkezésbe. Utóbb a perben (14. sorszámú beadvány) már azt adta elő, hogy az I. rendű alperes engedélyével kezdte meg az építkezést, ahhoz az I. rendű alperes hozzájárult vagy legalábbis nem tiltakozott. Eerre azonban az I. rendű alperes 28. sorszámú jegyzőkönyvből kiolvasható vitatásával szemben semmilyen bizonyíték nem merült fel a perben. A felperes állítását az ebben a körben meghallgatott személy1 tanú vallomása sem támasztotta alá (29. sorszámú jegyzőkönyv). Ezzel szemben a rendelkezésére állt az I. rendű alperes 2020. április 25-ei e-mailje, amelyben – a felperes vitatásával ellentétben – az I. rendű alperes egyértelműen kifejezésre juttatta, hogy ellenzi az építkezést, a levél tartalma szerint az építkezés megkezdését kívánta megakadályozni.

[30] Mindebből az elsőfokú bíróság helyesen következtetett arra, hogy a felperes az építkezés megkezdésekor tudta, illetőleg a körülmények alapján tudnia kellett volna, hogy egy más tulajdonában levő épülethez kezd el hozzáépíteni anélkül, hogy erre a tulajdonos engedélyével rendelkezne, ami sérti a dolog felett korlátlan rendelkezési joggal bíró tulajdonos tulajdonjogát [Ptk. 5:13. § (1)-(2) bekezdés]. Az építkezéshez való egyértelmű előzetes tulajdonosi hozzájárulás hiányában annak már nincs jelentősége, hogy az I. rendű alperes az építkezés során később pontosan mikor fejezte ki a tiltakozását.

[31] Ebből következően az elsőfokú bíróság érdemi döntése, a kereset elutasítása helytálló, a rosszhiszemű hozzáépítőnek minősülő felperes a Ptk. 5:68. § (1) bekezdése szerinti tulajdonjogot nem szerezhette.

[32] A pereszes felperes a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján perköltséget tartozik fizetni az I. rendű alperes részére. Az elsőfokú bíróság azonban helytelenül határozta meg ennek összegét. Az I. rendű alperesnek ügyvédi munkadíj formájában felmerülő perköltsége volt, amelyet hivatkozásának megfelelően az Ükr. 3. § (2) bekezdése alapján – főszabály szerint – valóban a pertárgyértékből kiindulva kell kiszámítani. Az I. rendű alperes arra azonban helytelenül hivatkozott fellebbezésében, hogy a pertárgy értéke az adott esetben 58.900.000 forint. A felperes eredeti kereseti kérelmében a hozzáépítéssel bekövetkezett értékemelkedést – a megszerezni kívánt tulajdoni illetőség értékét – 35.000.000 forintban határozta meg. A Pp. 21. § (2) bekezdés c) pontja és 22. § (2) bekezdése értelmében ez a pertárgy értéke. Az I. rendű alperest megillető, az Ükr. 3. § (2) bekezdése szerint számítható ügyvédi munkadíj összege ezért 1.250.000 forint. Az I. rendű alperes a fellebbezésében – az Ükr. 3. § (6) bekezdése alapján – ennek az 50%-át számította fel, amelyen a másodfokú bíróság a Pp. 2. § (2) bekezdése alapján nem terjeszkedhetett túl.

[33] Minderre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgya tekintetében a Pp. 383. § (2) bekezdés első fordulata alapján helybenhagyta, a perköltség

tekintetében pedig ugyanezen rendelkezés második fordulata szerint részben megváltoztatta, és az I. rendű alperesnek járó elsőfokú perköltség összegét 625.000 forintra felemelte.

[34] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján másodfokú perköltséget köteles fizetni az I. rendű alperesnek. Az I. rendű alperesnek fizetendő ügyvédi munkadíj formájában felmerült másodfokú perköltség – a hozzáépítés értékelő hatása szerinti 12.774.707 forint összegű fellebbezési pertárgyérték után – az Ükr. 3. § (2) és (5) bekezdései alapján 291.620 forint. Ehhez hozzá kell számítani az I. rendű alperes részben – 525.000 forint erejéig – eredményes fellebbezése következtében a Pp. 83. § (2) bekezdése alapján részre járó 13.125 forint összegű ügyvédi munkadíjat, illetőleg az I. rendű alperes által megfizetett fellebbezési illetékből 41.998 forintot. A felperes a fellebbezési eljárásban az ügyvédi munkadíját nem számította fel szabályszerűen, a másodfokú bíróság ezért a részére nem számolt el másodfokú perköltséget.

[35] A felperes teljes személyes költségmentessége folytán meg nem fizetett fellebbezési illeték a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján az állam terhén marad.

Budapest, 2024. június 12.

Dr. Kincses Attila s.k.

a tanács elnöke

Dr. Örkényi László s.k.

Levek Istvánné dr. s.k.

előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül: